

Ο Εσπερινός της Συγγνώμης

Την Κυριακή της Τυρινής, το απόγευμα βιώσαμε όλοι τον Κατανυκτικό Εσπερινό της Συγγνώμης με τον οποίο και εισερχόμαστε στην περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, γνωστής και ως διαδρομής των αρετών, άσκησης και θεραπείας με αποκορύφωμα το πάθος και την Ανάσταση του Κυρίου.

Στο τέλος της ακολουθίας ασπαστήκαμε τις Άγιες Εικόνες και συγχωρέσαμε ο ένας τον άλλον, **δηλαδή τι κάναμε;** Συγγ-Χωρέσαμε μαζί με τον Θεό και μαζί και τους συνανθρώπους μας. Με την συγχώρεση δεν παίρνουμε μια απλή τυπική άφεση αμαρτιών – που είναι μια νομική αντίληψη σωτηρίας. Η συγχώρηση είναι Αναστάσιμη αρετή που μας ανατρέπει την πτωτική μας κατάσταση και μας μετατρέπει σε μετόχους και κοινωνούς της Θείας Χάριτος. Ανοίγουμε την καρδιά μας στον Θεό και εκεί κάνουμε χώρο για τον συνάνθρωπο, με σχέση αλληλοπεριχώρησης όπως τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος.

Η συγγνώμη αρχίζει τη στιγμή που αποφασίζουμε να δεχόμαστε τους αδελφούς μας, χωρίς να περιμένουμε να αλλάξουν, να τους δεχόμαστε όπως είναι, ως πρόσωπα και εικόνες του Θεού, να κάνουμε ελαφρότερο το φορτίο τους, ώστε κάποτε η αλλαγή τους να καταστεί εφικτή. Η προϋπόθεση πάντως της συγγνώμης βρίσκεται μέσα μας: Με οδηγό το Πάθος του Κυρίου ας τηρήσουμε το «αλλήλων τα βάρη βαστάζετε» όπου είναι η προθυμία μας να αναλάβουμε αυτόν τον σταυρό, αυτό το φορτίο, ώστε οι άλλοι να θεραπευθούν ή τουλάχιστον να προστατευθούν έναντι του κακού. Αυτό είναι κάτι που μπορεί να το

κάνει ο καθένας, δεν χρειάζεται παρά μία στιγμή κατανόησης, συντριβής, αποφασιστικότητας και καλής θέλησης. Διότι η συνειδητοποίηση της αδυναμίας είναι η αρχή της δυνάμεως. Μια αρχή που θα αναπροσαρμόσει τη σχέση μας με τον συνάνθρωπο και κατ' επέκταση με τον σωτήρα Χριστό.

Ο σοφός λαός μας λέει ότι δεν μπορείς να δώσεις κάτι που δεν έχεις, γι' αυτό και η συγχώρηση δεν είναι απλά μια εξωτερική εκδήλωση, ή πράξη στείρου ηθικισμού αλλά μια κατάκτηση και μεταβολή εκ της καρδιάς μας, και η εξωτερική έκφραση είναι το αποτέλεσμα αυτής.

Όπως, όταν ο αγαπών θυσιάζεται απροϋπόθετα για τον αγαπημένο Χριστό, δια μέσω του συνανθρώπου, και αυτό το βλέπουμε στους βίους των Αγίων, όπως στον πρωτομάρτυρα Στέφανο που συγχώρησε εκείνους που τον λιθοβολούσαν τη στιγμή του μαρτυρίου. Στον Άγιο Χαράλαμπο που ευλογούσε τους δήμιους που τον έδερναν σε ηλικία 113 ετών. Ακόμα στον βίο του Αγίου Διονυσίου που συγχώρεσε και προστάτευσε τον φονιά του αδερφού του σε μια Χριστοειδή εσωτερική υπέρβαση. Έτσι οδηγούμαστε στην καταλλαγή και της συμφιλίωσης μας με τους άλλους και με τον Θεό όταν απαγγέλλουμε στους στίχους της Κυριακής Προσευχής στο «Πάτερ ημων», **«και άφες ημιν τα οφειλήματα ημων»**. Όλοι μαζί αγαπητοί μου το ζητάμε συνεχώς και μέσα στην Θεία Λειτουργία όταν ακούμε στα Πληρωτικά **«Συγγνώμην και άφεσιν των αμαρτιών και των πλημελλημάτων ημών παρα του Κυριου αιτησώμεθα»**. Με αποκορύφωμα εκείνα τα φοβερά λόγια του Χριστού επάνω στον Σταυρό **«Πάτερ άφες αυτοις ου γαρ οιδασι τι ποιούσι»**. Βλέπουμε ότι η συγχώρηση προηγείται του μαρτυρίου ως πράξη εξαγνισμού, είναι το συστατικό της παναγάπης που «ου λογίζεται το κακό» αλλά το αγκαλιάζει, το ανασταίνει και το μετουσιώνει σε αγαθό μέσω της **συγγνώμης**.

Μία τόσο μικρή λέξη αλλά με τέτοια δύναμη ! Θεραπεύει τη σκληροκαρδία, την σφυροκοπά ώστε να καλλιεργηθούν στα θεμέλια της οικαρποί των αρετών.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ! Ο καθένας θα λογίζεται είναι εύκολο κάτι τέτοιο; Πως μπορείς να δώσεις αγάπη στην κακία , στον φόνο, στο μαρτύριο, στον εχθρό; Και όμως η απάντηση βρίσκεται στα λόγια ελπίδας και σωτηρίας του Θεανθρώπου Χριστού «Χωρίς Εμού, Ου Δύνασθε Ποιείν Ουδέν». Μέσα από τα μυστήρια της Αγίας μας Εκκλησίας και Τον Αγώνα Μας θα λάβουμε τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος ώστε να ανοίξουμε τις πύλες της καρδιάς μας και να χωρέσουμε με αγάπη θυσίας τον συνάνθρωπο μας.

Ένας αγώνας που μέσα από αυτή την Σαρακοστιανή Περίοδο λαμβάνει ως βοηθητικό θεραπευτικό μέσο την άσκηση της νηστείας. **Τι είναι όμως η νηστεία; Πότε μας εδόθη;** Η νηστεία ονομάζεται και άσκηση ελευθερίας και τη βλέπουμε αρχικά στο κεφάλαιο της Γενέσεως όταν ο Θεός τη θέσπισε μέσα στη ζωή των πρωτοπλάστων για δοκιμάσει την πίστη και την υπακοή τους. Όταν ο Μωυσής προτού λάβει τις Δέκα εντολές πάνω στο Όρος Σινά, νήστεψε σαράντα μέρες, όπως και σε βίους Αγίων, με απόκορύφωμα τη νηστεία του Κυρίου στην έρημο. Η νηστεία είναι πρωτίστως αγώνισμα για την θεραπεία του πεπτωκότα ανθρώπου και κατόπιν μέσο επικοινωνίας με τον Θεό. Δυστυχώς όμως συχνά τη βλέπουμε νηστεία με κοσμικό φρόνημα. Αναμφίβολα ο σύγχρονος άνθρωπος κυριευμένος από τον υπέρμετρο καταναλωτισμό, θεωρεί το θεσμό της νηστείας ως μεγάλη στέρηση στη ζωή και ως μια μορφή θρησκευτικής τυπολατρίας που είναι μόνο για Ιερωμένους ή για ηλικιωμένους. Αγνοεί όμως ότι η νηστεία δόθηκε για να θεραπεύσει και να ελευθερώσει τον άνθρωπο, να του καθαρήσει τα φτερά από τα πάθη, να τον οδηγήσει στην κατά χάρι θέωση και όχι για να τον εγκλωβίσει.

Γι' αυτό και όταν η νηστεία δε συνοδεύεται από την πνευματική ζωή των μυστηρίων, τότε καταλήγει να μετατρέπεται σε δίαιτα. Η νηστεία δεν είναι θρησκευτική, νομικιστική τυπολατρία **αλλά πράξη και δρόμος ελευθερίας**, Θεραπεία Ψυχής Και Σώματος «**φάρμακον αμαρτίας αναιρετικόν**» όπως μας λέει ο Μ. Βασίλειος, «**μαχαίρα που αποκόπτει τα πάθη της σαρκός και χαλινάρι που χαλιναγωγεί τις ορμές του σώματος**» μας λένε οι Άγιοι Πατέρες.

Με το πνευματικό αγώνισμα της νηστείας, ελευθερωνόμαστε από λογισμούς και πάθη και έτσι κατεβαίνουμε στην καρδιά μας ώστε να ανέβουμε στο Θεό. **Πώς όμως θα νηστέψουμε και με ποιον τρόπο;** .

Η Αγία μας Εκκλησία ως θεραπευτική μητέρα που είναι, μας δίνει τον τρόπο ώστε να φτάσουμε στην ίαση, η οποία έχει διπλό χαρακτήρα: είναι σωματική και πνευματική. Γι' αυτό και η νηστεία δεν είναι σωματοκτόνος αλλά παθοκτόνος. Τη θεραπεία θα τη λάβουμε από τον πνευματικό μας πατέρα, όπως ο αθλητής από τον προπονητή ή ο ασθενής από τον γιατρό, έτσι και ο Πνευματικός μας Πατέρας μέσα από το μυστήριο της Ιεράς εξομολογήσεως και με διάκριση θα μας δώσει τον θεραπευτικό τρόπο, βάσει των πνευματικών και σωματικών μας δυνατοτήτων για να αγωνιστούμε κόντρα στον παλαιό άνθρωπο να κερδίσουμε τις μάχες των παθών. Γι' αυτό και η νηστεία ξεκινάει από έξω προς τα μέσα. Όταν μπορούμε να πειθαρχήσουμε σε εξωτερικά πάθη και ερεθίσματα τότε θα μπορέσουμε να θεραπεύσουμε τις εσωτερικές μας πληγές.

Ελάτε λοιπόν, ας υποδεχτούμε, με θαυμασμό και ανοιχτή αγκαλιά αυτή την Αγία περίοδο της νηστείας ως Βασίλισσα που και μέσα στην κάμινο βοηθά, και μέσα στον λάκκο των λεόντων διαφυλάσσει, και δαίμονες απομακρύνει, και τη μανία των παθών καταστέλλει και στην ελευθερία μας επαναφέρει, και πολλή γαλήνη επιφέρει στους λογισμούς μας. Και δια μέσου αυτής ας κάνουμε τη συγγνώμη εσωτερική κατάκτηση, ας ψάλλουμε το **«Αγαπησωμεν αλληλους ινα εν ομονοια ομολογησωμεν»** θεμελιώνοντας το ως καρδιακό άσμα και ως πράξη θυσίας στη ζωή. **ΑΜΗΝ.**

Πηγή: euxh.gr